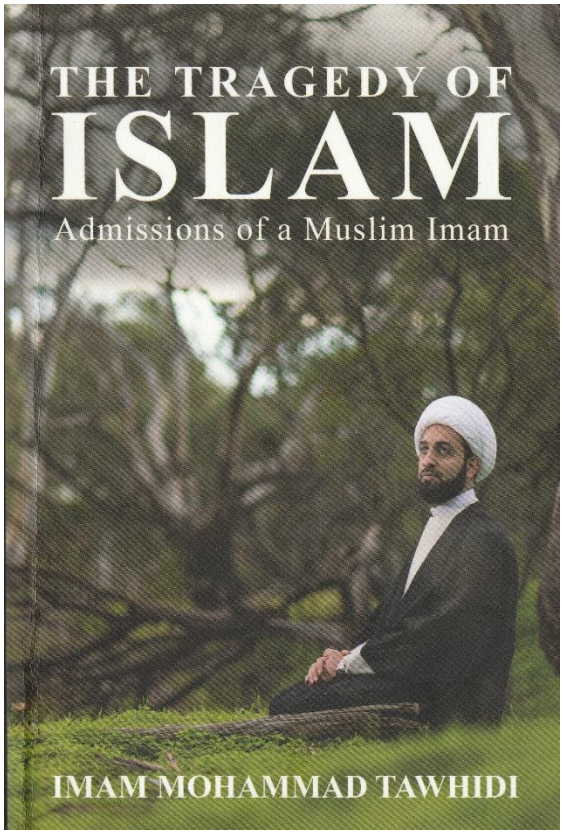
The tragedy of Islam

De ouders van Mohammad Tawhidi zijn uit het Irak van Sadam Hoessein gevlucht naar Iran. Verscheidene ooms van Tawhidi hebben hun verzet tegen wrede orders in het Irakese leger met hun leven moeten bekopen. Een aantal familieleden vraagt asiel aan in Australië. Zo komt het dat de ouders van Mohammad eveneens naar Australië vertrekken. Tawhidi is dan twaalf jaar. Hij geniet van de diversiteit in Australië en de vrijheid van meningsuiting.
Na het secundair onderwijs kiest Mohammad net als zijn vader voor een studie theologie. Hij komt in Iran. Hij bewondert Ali Khamenei. Na een uitnodiging op zijn bureau krijgt hij ongevraagd omgerekend 10.000 dollar toegestopt. Mohammad is een ijverige student. Het gaat mis als hij argeloos aan zijn medestudenten toevertrouwt dat hij een bezoek heeft afgelegd aan Ayatolla Shirazi. Hij moet elders een heenkomen zoeken. Bij ayatolla Makarem vindt hij bescherming. Door een klein incident komt hij echter opnieuw in moeilijkheden. Eerst gaat hij naar Karbala in Irak en is hij journalistiek actief. In 2015 vertrekt hij naar Australië. Zijn openlijke kritiek op het islam extremisme brengt hem daar ook in conflict. Maar hij weet daar tactisch goed mee om te gaan.

Er is veel in het boek van Tawhidi waar ik nog nooit van gehoord heb. Alles wat Tawhidi beweert documenteert hij echter wel met eindnoten. Helaas zijn vele bronnen niet door buitenstaanders te controleren, omdat ze alleen in het Arabisch beschikbaar zijn.
Tawhidi gelooft dat het kindhuwelijk van Mohammed met Aisha een mythe is, die gecreëerd werd om het losbandige leven van Aisha te verhullen.
Hij zegt verder dat Aisha en Hafsa Mohammed vermoord hebben. Tawhidi: vele geleerden weten dit, maar men wil niet dat iedereen dit te weten komt.
De echte zondeval van de islam wordt volgens Tawhidi ingeluid met de eerste drie zogenaamde ‘rechtgeleide’ kaliefen: Abu Bakr, Omar en Othman.
Wat de eerste betreft: **Abu Bakr** had bij straffen een voorliefde voor onthoofding en de brandstapel. De niet loyale Malik werd onthoofd. Daarna werd zijn hoofd opgegeten. De gruweldaden van ISIS zijn directe kopieën van de daden van Abu Bakr. Niet voor niets noemde de leider van ISIS zich *Abu Bakr* al Bagdadi. Honderden mensen werden levend verbrand door Abu Bakr.
Met **Omar** werd het niet beter. Voordat hij moslim werd begroef hij zijn dochter levend. Dochters waren vaak ongewenst en werden daarom soms direct na de geboorte in een kuil begraven. De vrouw van Omar wilde echter de dochter houden en verborg het kind voor Omar. Uiteindelijk werd het kind toen het een peuter was alsnog door Omar levend begraven.
Omar probeerde de huizen van zijn zonen in brand te steken.
Hij was een dictator en een alcoholist.
Othman sloeg zijn vrouw Raqayya, de dochter van Mohammed, dood en hij stal geld uit de staatskas.

De conclusie van Tawhidi is: ‘moslims en islamitische regeringen kunnen niet ontsnappen aan hun bloedige en gewelddadige geschiedenis. De enige weg vooruit is het geweld en het terrorisme veroordelen dat gepleegd is onder de kaliefen’ (143).

Heel anders is het oordeel van Tawhidi over **Ali**, getrouwd met Fatima, de dochter van Mohammed. Ali deed mee aan de veldtochten onder Mohammed, maar later niet. Hij wilde de relaties met andere staten verbeteren en distantieerde zich van het geweld van de eerste drie kaliefen. Een beroemde spreuk van hem is: ‘mensen zijn of jullie broeders en zusters in geloof, of jullie gelijken in menselijkheid.’ Na vijf jaar van bestuur werd Ali gedood.
Fatima kreeg een gewelddadige dood onder Abu Bakr. Toen haar huis in brand werd gestoken kreeg ze een miskraam. Ze sterft drie maanden later en wordt in stilte door Ali begraven.
Tawhidi: Islamitische geleerden zijn schuldig aan het verdonkeremanen en minimaliseren van deze misdaden. Dit moet onthuld worden. Ze mogen hier niet mee wegkomen, omdat hun werkwijze bepalend is geworden voor de visie van moslims op hun geschiedenis. (181)

Maar we zijn nog niet klaar.
Tawhidi heeft een enorme bewondering voor **Hoessein**, de zoon van Fatima. Hij streefde naar menselijkheid, vrede en gerechtigheid.
Yazid, de tweede kalief onder de Umayyaden, had een andere gezindheid. Hoessein stuurt zijn neef Ibn Aqeel naar Irak. Hij wordt gefolterd en daarna onthoofd. Hoessein wil teruggaan naar Medina, maar Yazid wil hem niet laten gaan. In Karbala (=droefenis, ontbering) staat hij tegenover Yazid. De groep van Hoessein bestaat uit 72 mensen, waaronder vrouwen en kinderen. Zijn kamp wordt omsingeld. Abdullah, zijn zoon van zes maanden wordt getroffen door een pijl en sterft. De toegang tot het water van de Eufraat wordt geblokkeerd. Daarna wordt Hoessein en zijn zoon Ali vermoord. Zijn hoofd wordt op een staak gestoken. Zijn overgebleven familie wordt via Egypte naar Syrië gebracht.
Tawhidi: Hoessein is een symbool geworden voor vrijheid en hervorming – niet alleen bij moslims.

Er volgt een opsomming van de islamitische veroveringen, die begon onder Abu Bakr: Irak, Syrië, Jeruzalem, Armenië, Egypte, Perzië, de slachting onder christenen van het Byzantijnse rijk en in Noord Afrika.
Veel is er gesproken over de bloeitijd van de islam van de 8^{e} tot de 14^{e} eeuw, een periode waarin de islamitische gebieden voorop liepen op het vlak van wetenschap, cultuur en verdraagzaamheid. Tawhidi zegt dat hier nogal wat op valt af te dingen. Bovendien: de welvaart en harmonie bestonden eerder ondanks de islam, dan door de islam (227).

Nog vele andere kritische analyses vinden we in dit boek.
Khomeiny, die in 1988 30.000 politieke gevangenen executeerde.
De hypocrisie en geldzucht van ayatolla’s.
Fatwa’s die de lachlust opwekken: Mickey Mouse die verboden moet worden, omdat een muis een onrein dier is? Meloenen, die je beter niet kunt eten, omdat er geen voorbeeld is over hoe Mohammed meloenen at. Komkommers, die zo snel mogelijk in stukken gesneden moeten worden, omdat ze anders bij vrouwen seksuele lusten opwekken. De beschrijving van vele smakeloze opvattingen van islamitische schrijvers over bestialiteit, incest, seks met minderjarigen, enz. laten we hier maar achterwege.

We mogen Tawhidi bewonderen om de eerlijkheid waarmee hij zijn eigen geloof onderzoekt. Er bestaat veel islamitische literatuur, die meer verwantschap heeft met propaganda dan met een kritische analyse. Opmerkelijk is wat Tawhidi aan het eind schrijft over 'the touch of Jesus'. Hij gelooft dat Jezus Moslims en christenen kan verenigingen. Ik vind het opmerkelijk dat Tawhidi dit zo nadrukkelijk naar voren brengt.

Een zwak punt in zijn analyse vind ik de profeet Mohammed. Volgens Tawhidi is de islam na Abu Bakr, Omar en Othman ontaard. Mohammed blijft voor hem een voorbeeld. Ik kan dat begrijpen, omdat je jezelf niet meer moslim kunt noemen als je dat loslaat. Er is echter veel dat wijst op een continuïteit tussen Mohammed en de eerste kaliefen. Bij Mohammed vinden we ook veel gewelddadigheid en meedogenloosheid.

Tawhidi gaf zijn boek de titel *The Tragedy of Islam*. Die titel vat voor mij veel samen. Er zijn heel veel sympathieke moslims in onze westerse wereld, die met veel inzet proberen een goed moslim te zijn. Ze bidden. Ze streven naar goede familieverhoudingen. Ze zien om naar andere mensen. Ze proberen een goed staatsburger te zijn. In hun engagement zijn moslims vaak een voorbeeld voor christenen. De tragedie is dat ze zich moeten beroepen op teksten, die moreel tegenovergesteld zijn aan wat voor hen heilig is en goed.

Mohammad Tawhidi, *The tragedy of Islam*, Reason Books 2018, 352p.

commentaar van Ahmed Azzouz, inspecteur Islamitische Godsdienst:

- Er bestaan inderdaad overleveringen dat Aisha op volwassen leeftijd trouwde met Mohammed. Dat ze losbandig zou zijn geweest – daar heb ik nooit van gehoord.
- Dat Aisha en Hafsa Mohammed vermoord zouden hebben: deze valse beschuldigingen laten zien hoe groot de haat is van extremistische Shi'ieten tegen de eerste drie kaliefen. Als het waar is, dan zouden deze dames in die tijd direct een doodvonnis hebben ondergaan.
- Nooit gelezen dat Abu Bakr ervan hield om mensen te onthoofden en te verbranden. Er is voor mij geen hard bewijst dat hij een terrorist was.
- Omar heeft inderdaad voor zijn bekering zijn dochter levend begraven; dit was een afschuwelijke traditie destijds.
- Nergens gelezen dat Othman zijn vrouw Raqayya dood sloeg. Het is onwaarschijnlijk dat Mohammed in dat geval een andere dochter van hem, Umm Kelthoem, met hem zou laten trouwen.
- Het gewelddadige einde van Fatima wordt in Shi'itische bronnen beweerd. Soennitische bronnen erkennen deze overleveringen niet.
- Ik ken geen islamitische geleerden die incest of pedofilie verheerlijken! Dit zijn wansmakelijke leugens! Voor overspel en ontucht wordt je zwaar gestraft in de Islamitische wereld.